

2017 - Anul tribuniștilor memorandiști (V):

Ziarele sînt incapabile să discearnă între un accident de bicicletă și colapsul civilizației? - Toată lumea laudă adevărul și ocărăște minciuna!

Sintagma „CITITORUL VREA ...” utilizată în multe ședințe de redacție se bazează deseori pe un anume „folclor intern” al fiecărei publicații, în general mai mult sau mai puțin nejustificat în raport cu valorile preferate de publicul cititor.

Să nu uităm că și preferințele cititorilor, ca și moravurile, sunt într-o schimbare lentă și continuă, editorii publicațiilor trebuind să cunoască și să anticipeze aceste tendințe. Limitările jurnalismului sunt evidente pentru toți cei ce încearcă să cunoască și să descopere acest domeniu.

Jurnalistul și istoricul englez David Randall, autorul lucrării „Jurnalistul universal” afirma că «jurnaliștii au la dispoziție un singur mod de a reacționa: să-și dezvolte standarde și abilități universale și să acționeze în funcție de acestea. Ele sunt singura noastră protecție. Dacă ziaristii fac acest lucru, pot învinge limitele. Este posibil; pentru că zilnic, undeva, pe această planetă, aceste limite sînt învinse. Reporterii dau în vileag corupția, descoperă neglijențe, relevă pericole, demască criminali și scriu despre fapte pe care, altminteri, cineva ar fi dorit să le țină ascunse (...)

Chiar și ziarele proaste fac mai mult bine decît rău, dar nu se poate spune același lucru și despre guverne».

D. Randall era agasat și iritat de toți inamicii «„jurnalismului bun”- politicieni veroși, funcționarii leneși, specialiștii în marketing și publicitate însetați de câștiguri rapide, patronii obtuzi și mai ales jurnaliștii incompetenți și necinstiți (cei care au „penițele și mințile de vânzare”), fabricanți de scandal, căroră nu le pasă de ceea ce se petrece în realitate (cei care „puteau scrie impresionant de mult despre nimic și la nesfîrșit despre foarte puțin”))». Oare ce l-a făcut pe reputatul jurnalist, laureat al premiului Nobel pentru literatură (1925), scriitorul irlandez George Bernard Shaw să constate că „ziarele sînt incapabile, se pare, să discearnă între un accident de bicicletă și colapsul civilizației”?

În anul înființării, în Tribuna nr. 113 (din 2/14 septembrie 1884), apărea articolul: „Adevărul și minciuna!”, scris de poeta Matilda Poni: «Adevărul e un lucru foarte frumos și bun,

care nu ne trebuie înse nici într'un fel. Ce să facem cu el? – Nici nu ne place să'l auzim, nici nu ne este permis să'l spunem. Toată lumea însă laudă adevărul și ocărăsce minciuna. Aceasta e o nedreptate regretabilă pe care eu nu vreau să o comiț! – Vreau să rehabilitez minciuna în opinia publică și să-i dau onoarea ce i se cuvine.

Gândiți-vă, că prin o minune ar peri minciuna din lume, și că fie-care om ar fi silit să spue adevărul! – Ce s'ar întâmpla oare atunci? Eată ce s'ar întâmpla.

Feciorul ar ucide adese-ori pe tată sau tata pe fecior; femeia și-ar otrăvi bărbatul, sau bărbatul și-ar gătui femeia. – În sfârșit, afară de puține excepțiuni, s'ar ucide oamenii unii pe alții, ziua albă pe stradele orașului. Legăturile de familie, de prieteneșug, de amor s'ar sfirma și omenirea ar peri fără... minciună. –^ai până-ce ar peri prin câte cruzimi și nenorociri ar trebui să treacă! Când s'ar întâmpla de pildă, ceea ce se întâmplă de multe ori că un superior ar spune o nerozie față cu'n inferior, și acela, în loc de-a asculta și a admira nerozia ca un oracol dumnezeesc, ar începe să rîdă și ar zice: „Cum poți spune astfel de prostii?” – Atunci superiorul s'ar duce furios acasă și i-ar trimite ordinul să dimisioneze. – Sărmanul, rămas fără de pâne, s'ar plânge unui alt om mare, și l-ar ruga se-i de o slujbă, și acela, în loc să-i de o slujbă, și acela, în loc de ai răspunde ca altădată prin nisce frase evasive ca: „Vom vede, voi face ce îmi va sta în putință! – I-ar răspunde curat și bine: „Fostul D-tale superior te persecută și pentru un păcătos ca d-ta, nu'mi-voiu face un inamic atât de puternic. Afară de aceea am și primit o sumușoară de bani dela altul pentru acest post.” Atunci sărmanul ar sci că n'are nimic de așteptat. De s'ar nimeri să fie încă și iarnă, pânea scumpă și în mica lui căsuță câți-va copii care ar plânge de foame ... Sciți ce ar face omul într'ăsa cas? Ar lua un cuțit și l-ar înfige în inima celuia, care i-a luat pânea din mână.

Sau altceva. – Un bărbat află că femeia lui are un amant. – El vine furios acasă. „Doamnă, spune-mi numele seducătorului d-tale, că vreau să-l omor!” – Și dama ar începe atunci cu multă demnitate să înșire o listă întreagă.

Un amic te poftesce la masă fără ca femeia lui să fi sciut ceva despre această poftire. – Vii, și nu vezi decât fețe amabile, dar când ar domni adevărul atunci amicul te-ar primi zicând: „Dracul m'a pus să te poftesc la masă, de azi dimineață mă bodogănesce nevasta. Și dama, fără multe încungiurături ți-ar spune: cine te-a mai adus și pe d-ta! Pe semne n'ai ce mânca acasă! – Și apoi nici nu-mi prea place să te văd cu bărbatul meu, fiindcă ești unul din amicii lui de înainte de căsătorie.”

O dușmănie între tine și între bunul amic ar fi urmarea.

Când s'ar întâlni mai multe dame într'o societate și ar trebui să-și spună adevărul, adecă tot ce gândește fie-care de cealaltă, mi se pare că multe s'ar duce cu ochii scoși acasă. Când un stăpânitor și cu ministrii lui ar trebui se-și spună adevăratele idei și intenții, în glas și față cu întregul popor, n'ar fi oare adeseori uciși cu petri? N'am zis dar bine că minciuna ține lumea în echilibru?

Apoi minciuna e și mumă bună! Copiii îi sunt bine îmbrăcați și bine hrăniți și se preumblă în trăsurile cu patru cai.

Adevărul e un tată aspru și nemilos! – Copiii lui, ori-care le-ar fi numele, fie Hristos, Galilei sau Columb, au fost în totdeauna martiri, au suferit și au murit pentru el.

N'avem nevoie de a căuta așa de departe pentru a vede pe acei oameni murind în miserie, care și-au jertfit viața întreagă cântând adevărul. Toți acei care lucrează cu seriozitate și adevăr și produc lucruri frumoase și neperitoare, n'au nici timp, nici plăcere de a curteni stăpâna lumii. Ei sunt pedepsiți cu cruzime de cătră lacheii supuși ai minciunei, de cătră șarlatanii științei și ai artelor care o slugesc, i se pleacă și sunt protegiați și hrăniți de ea.»

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<http://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2017-anul-tribunistilor-memorandisti-v-123252.html>

În: *Tribuna*, 29 ianuarie 2017.

The screenshot shows the Tribuna.ro website interface. At the top, there is a navigation bar with links for 'Arhiva', 'Anunturi online', 'Tribuna sporturilor', 'Publicitate', 'Redactia', and 'Tipotrib'. On the right, there are icons for 'E-mail', 'Telefon', and 'Facebook'. The main header features the Tribuna logo in red and the tagline 'Dintotdeauna pentru totdeauna!'. Below the header is a red navigation bar with menu items: 'Eveniment', 'Actualitate', 'Stirile de pe strada mea', 'Sport', 'Cultura', 'Sanatate', 'Timp liber', 'Tribuna femeilor', and 'Descopera lumea'. The article title '2017 - Anul tribuniștilor memorandiști (V):' is displayed in bold. Below the title, there are statistics: '29.01.2017 23:46', '86 vizualizari', and '0 comentarii'. Social media sharing buttons for Facebook, Twitter, and a general share button are visible. A search bar is partially visible at the bottom right.